

LECTIO DIVINA

SEGÉDANYAG

a szentmise evangéliumi szakaszához

Mt 10,37-42

Évközi 13. vasárnap („A” év)

Aki nem veszi föl a keresztjét, nem méltó hozzám

PÉCSI EGYHÁZMEGYE

„REMÉNYT ÉS JÖVŐT ADOK NEKTEK”
(JEREMIAS 29.11)

+ EVANGÉLIUM Szent Máté könyvéből

Aki nem veszi föl a keresztjét, nem méltó hozzám

Abban az időben Jézus ezt mondta apostolainak:

Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki nem veszi föl a keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja életét, elveszíti azt, de aki értem elveszíti életét, megtalálja azt.

Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött. Aki befogadja a prófétát, mert próféta, az a próféta jutalmát kapja. És aki az igazat befogadja, mert igaz, az az igaznak jutalmát kapja.

S ha valaki csak egy pohár friss vizet ad is e legkisebbek egyikének azért, mert az én tanítványom, bizony mondom nektek, nem marad el a jutalma.

1. LECTIO – OLVASÁS

1.1. GÖRÖG SZÖVEG SZÓ SZERINTI FORDÍTÁSA

37 ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστιν μου ἄξιος·

Aki apát vagy anyát rajtam felül szeret, nem méltó hozzám, és aki fiút vagy leányt rajtam felül szeret, nem méltó hozzám:

38 καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστιν μου ἄξιος.

És, aki nem veszi fel a keresztyét, és nem jön utánam, nem méltó hozzám.

39 ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ εὐρήσει αὐτήν.

Aki megtalálja az életét, el fogja veszíteni azt, és aki elveszíti az életét miattam, meg fogja találni azt.

40 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς ἐμὲ δέχεται, καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με.

Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

41 ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου μισθὸν προφήτου λήμψεται, καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου μισθὸν δικαίου λήμψεται.

Aki prófétát fogad be a próféta nevébe(n), a próféta jutalmát fogja elnyerni, és aki igaz embert fogad be az igaz ember nevébe(n), az igaz ember jutalmát fogja elnyerni.

42 καὶ ὃς ἂν ποτίσῃ ἓνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον εἰς ὄνομα μαθητοῦ, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

És, aki csak egy pohár hideg vizet is ad inni egynek ezen kicsinyek közül a tanítvány nevébe(n), bizony mondom nektek, nem veszíti el (egészen biztosan meg fogja kapni) a jutalmát.

1.2. NOVA VULGATA ÉS MAGYAR FORDÍTÁSOK

NOVA VULGATA

Szent István Társulat fordítása

Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulat fordítása

Békés-Dalos Újszövetségi Szentírás

Károli Gáspár revideált fordítása

Simon Tamás László O.S.B. Újszövetség-fordítása

³⁷ QUI AMAT PATREM AUT MATREM PLUS QUAM ME, NON EST ME DIGNUS; ET, QUI AMAT FILIUM AUT FILIAM SUPER ME, NON EST ME DIGNUS;

³⁷ Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám, aki fiát vagy lányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám.

³⁷ Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Aki jobban szereti fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám.

³⁷ *Aki atyját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám. Aki fiát vagy leányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám.*

³⁷ *A ki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogynem engemet, nem méltó én hozzám.*

³⁷ Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, nem méltó hozzám. Aki jobban szereti fiát vagy lányát, mint engem, nem méltó hozzám.

³⁸ ET, QUI NON ACCIPIT CRUCEM SUAM ET SEQUITUR ME, NON EST ME DIGNUS.

³⁸ Aki nem veszi vállára a keresztyét, s nem követ, nem méltó hozzám.

³⁸ Aki nem veszi föl keresztyét és nem követ engem, nem méltó hozzám.

³⁸ *Aki föl nem veszi keresztyét s nem követ engem, nem méltó hozzám.*

³⁸ *És a ki föl nem veszi az ő keresztyét és úgy nem követ engem, nem méltó én hozzám.*

³⁸ Aki nem veszi fel keresztyét, és nem követ engem, nem méltó hozzám.

³⁹ QUI INVENERIT ANIMAM SUAM, PERDET ILLAM; ET, QUI PERDIDERIT ANIMAM SUAM PROPTER ME, INVENIET EAM.

³⁹ Aki meg akarja találni életét, elveszíti; aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja.

³⁹ Aki megtalálta életét, elveszíti azt, és aki elvesztette az életét értem, megtalálja azt.

³⁹ *Aki meg akarja találni életét, elveszíti azt, de aki értem elveszíti életét, megtalálja azt.*

³⁹ *A ki megtalálja az ő életét, elveszti azt; és a ki elveszti az ő életét én értem, megtalálja azt.*

³⁹ Aki megtalálja életét, elveszíti azt, aki pedig elveszíti értem életét, megtalálja azt.

40 QUI RECIPIT VOS, ME RECIPIT; ET, QUI ME RECIPIT, RECIPIT EUM, QUI ME MISIT.

⁴⁰ Aki titeket befogad, engem fogad be, aki pedig engem fogad be, azt fogadja be, aki engem küldött.

⁴⁰ Aki befogad titeket, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.

⁴⁰ *Aki titeket befogad, engem fogad be, aki pedig engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.*

⁴⁰ *A ki titeket befogad, engem fogad be; és a ki engem befogad, azt fogadja be, a ki engem küldött.*

⁴⁰ Aki titeket befogad, engem fogad be, és aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött engem.

41 QUI RECIPIT PROPHETAM IN NOMINE PROPHETAE, MERCEDEM PROPHETAE ACCIPIET; ET, QUI RECIPIT IUSTUM IN NOMINE IUSTI, MERCEDEM IUSTI ACCIPIET.

⁴¹ Aki prófétát fogad be azért, mert próféta, az a próféta jutalmát kapja. Aki igaz embert fogad be azért, mert igaz, az igaz ember jutalmában részesül.

⁴¹ Aki befogad egy prófétát, mert próféta, az a próféta jutalmát kapja. Aki befogad egy igazat, mert igaz, az az igaz jutalmát kapja.

⁴¹ *Aki prófétát fogad be azért, mert próféta, a próféta jutalmát kapja. Aki igaz embert fogad be azért, mert igaz ember, az igaznak jutalmában részesül.*

⁴¹ *A ki befogadja a prófétát próféta nevében, prófétának jutalmát veszi; és a ki befogadja az igazat igaznak nevében, igaznak jutalmát veszi;*

⁴¹ Aki befogad egy prófétát azért, mert próféta, prófétának járó jutalmát kap. Aki befogad egy igaz embert azért, mert igaz ember, igaz embernek járó jutalmát kap.

42 ET, QUICUMQUE POTUM DEDERIT UNI EX MINIMIS ISTIS CALICEM AQUAE FRIGIDAE TANTUM IN NOMINE DISCIPULI, AMEN DICO VOBIS: NON PERDET MERCEDEM SUAM”.

⁴² S ha csak egy pohár friss vizet ad is valaki egynek, akár a legkisebbnek is azért, mert az én tanítványom: bizony mondom nektek, nem marad el jutalma.”

⁴² És aki inni ad akár csak egy pohár friss vizet is egynek e legkisebbek közül, mert a tanítványom, bizony, mondom nektek: nem veszíti el jutalmát.«

⁴² *Aki pedig csak egy pohár friss vizet ad is inni egynek a legkisebbek közül, mert az én tanítványom, bizony mondom nektek: nem marad el jutalma.”*

⁴² És a ki inni ad egynek e kicsinyek közül, csak egy pohár hideg vizet tanítvány nevében, bizony mondom néktek, el nem vesztheti jutalmát.

⁴² Aki pedig egynek e kicsinyek közül azért, mert tanítvány, csak egyetlen pohár friss vizet ad: bizony, mondom nektek, semmiképpen sem marad el jutalma.

1.3. BEHATÁROLÁS

A szakasz (Mt 10,37-42) a Máté-evangéliumban Jézus második nagy beszédének: a missziós beszédnek a befejező része (Mt 10,5-42), ahogy a következő fejezet első verse mutatja (Mt 11,1). Vagyis a 12 tanítványhoz szóló missziós tanítás záró sorairól van szó, ami még hangsúlyosabbá teszi a Mester mondanivalóját.

1.4. SZÓ SZERINTI ÜZENET

A missziós tanítás végén az evangélista összefoglalja, hogy ki igazán Jézus tanítványa:

- aki Istent helyezi az első helyre, s Őbenne és Őérte szeret másokat.
- aki minden nap vállalja a keresztet, és a Mester után megy, vagyis nem a maga módján követi Jézust, hanem ahogy Ő kéri tőle.
- aki nem saját magát helyezi a középpontba, hanem Jézus Krisztust.
- aki a szeretet és irgalom konkrét gesztusait teszi a legkisebbek felé is.

Továbbá Máté rámutat arra is, hogy Jézus azonosítja magát a tanítványaival, hiszen, aki befogadja őket, vagy akár inni ad nekik, az Jézussal teszi ezt meg.

Végül hangsúlyozza, hogy a tanítvány-lét jutalmát maga Isten fogja megadni nagylelkűen, minden emberi elképzelést felülmúló módon.

Mindezekkel az evangélista bátorítani kíván bennünket, hogy legyünk egyre inkább az Úr Jézus tanítványai, aki arra hív, hogy menjünk hozzá tanulni (Mt 11,28-29), illetve küld, hogy tegyünk tanítványává minden embert (Mt 28,19).

1.5. KULCSSZAVAK RÖVID ELEMZÉSE

ὀπίσω μου (*opiszó mú*): utánam (Mt 10,38)

A kifejezést Jézus többször használja az ő követésére való felhívás kapcsán: Péter és András meghívásakor (Mt 4,19), Péter figyelmeztetésekor (Mt 16,23), és általánosítva is (Mt 10,38; 16,24). A kép egyrészt arra mutat rá, hogy szoros kapcsolat van Mester és tanítványa között, másrészt pedig, hogy annak, aki követni akarja Jézust, nem az Úr előtt, hanem az Úr Jézus mögött kell mennie, vagyis azt kell tennie, amit a Mester mond. Jézust tehát nem a magunk szájíze, a magunk módján kell követnünk, hanem ahogy ő kéri és élénk éli!

μισθόν (*miszthon*): jutalom, bér, munkabér (Mt 10,41-42)

Az evangéliumok közül Máténál fordul elő legtöbbször ez a szó (Mt 5,12.46; 6,1-2.5.16; 10,41-42; 20,8). Többször arra a jutalomra utal (Mt 5,12.46; 6,1; 10,41-42), amit a mennyei Atya fog megadni mindazoknak, akik hűségesek maradnak hozzá, illetve az akarata szerint

élnék. Viszont a jutalmazás nem az emberi teljesítmény és elvárás, hanem az isteni irgalom szerint valósul meg elsősorban. Ez jelképesen megjelenik a szőlőben dolgozó munkások példabeszédében is, ahol a bérek kiosztása a munkanap végén nem az emberi logika, hanem Isten nagylelkűsége alapján történik (Mt 20,1-16).

1.6. KONTEXTUÁLIS – KÁNONI PÁRHUZAMOK

Párhuzamok Máté evangéliumán belül

Mt 13,17 Bizony mondom nektek, sok próféta és sok igaz ember kívánta látni, amit ti láttok, de nem látta, és hallani, amit ti hallotok, de nem hallotta.

Mt 16,24-25 Ezután Jézus így szólt tanítványaihoz: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Aki meg akarja menteni életét, elveszíti, aki azonban értem elveszíti, az megtalálja.”

Mt 18,5 Aki befogad egy ilyen gyereket a nevemben, engem fogad be.

Mt 19,29 Aki nevemért elhagyja otthonát, testvéreit, nővéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy a földjét, százannyit kap, s az örök élet lesz az öröksége.

Mt 23,29.34 Jaj nektek, farizeusok és írástudók, ti képmutatók! A prófétáknak sírboltot építtek, az igazak síremlékeit feldíszítitek (...) Nos, prófétákat, bölcsüket és írástudókat küldök hozzátok. Közülük némelyeket megöltök és keresztre feszíttek, másokat megostoroztok a zsinagógában és városról városra üldöztök.

Mt 25,35.40 Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. (...) A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.

Mt 25,45 Erre majd ezt feleli: Bizony mondom nektek, amit a legkisebbek valamelyikével nem tettetek, velem nem tettétek.

Szinoptikus és jánosi párhuzamok

Mk 8,34-35 Összehívta a népet és tanítványait, s így szólt hozzájuk: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti. Aki elveszíti értem és az evangéliumért, az megmenti életét.”

Mk 9,37 Aki befogad egy ilyen gyereket az én nevemben, engem fogad be. Aki pedig engem befogad, nem engem fogad be, hanem azt, aki küldött engem.

Mk 9,41 Ha csak egy pohár vizet ad is nektek valaki inni azért, mert Krisztuséi vagytok, bizony mondom nektek, megkapja érte a jutalmat.

Lk 9,23-24 mikor az egész néphez szólt, ezt mondta: „Aki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét mindennap és úgy kövessen. Mert aki életét meg akarja menteni, elveszíti. Aki meg elveszíti értem az életét, az megmenti.”

Lk 9,48 s így szólt hozzájuk: „Aki befogadja ezt a gyermeket a nevemben, engem fogad be. S aki engem befogad, azt fogadja be, aki küldött. Mert aki a legkisebb köztetek, az az igazán nagy.”

Lk 10,16 Aki titeket hallgat, engem hallgat, aki titeket elutasít, engem utasít el, aki pedig engem elutasít, azt utasítja el, aki küldött.

Lk 14,26-27 Ha valaki követni akar, de nem gyűlöli apját, anyját, feleségét, gyermekeit, fivéreit és nővéreit, sőt még saját magát is, nem lehet a tanítványom. Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ, nem lehet a tanítványom.

Lk 17,33 Aki folyvást azon fáradozik, hogy életét megmentse, elveszíti, aki ellenben elveszíti, az megmenti.

Jn 12,25 Aki szereti életét, az elveszíti, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti az örök életre.

Jn 12,44-45 Jézus azonban fennhangon hirdette: „Aki hisz bennem, nem bennem hisz, hanem abban, aki küldött, s aki lát, azt látja, aki küldött.”

Jn 13,20 Bizony, bizony, mondom nektek: Aki befogadja azt, akit küldök, engem fogad be, s aki engem befogad, azt fogadja be, aki engem küldött.

Kánoni elemzés (párhuzamok a Szentírás más könyveiben)

MTörv 33,9 Azt mondta apjáról, anyjáról: nem láttam őket. Nem tudott többé testvéreiről, s gyermekeit sem ismerte. Csak a te szavadra figyeltek, megtartották szövetségedet.

1Kir 18,4 Amikor Izebel azon fáradozott, hogy kiirtsa az Úr prófétáit, Obadjahu oltalmába vett száz prófétát, elrejtette őket, ötvenével egy-egy barlangban, és étellel, itallal is ellátta őket.

Gal 4,14 és ti kiálltátok a próbatételt, amelyet testi állapotom jelentett számotokra. Nem vetettetek meg, nem utasítottatok el, hanem úgy fogadtatok, mint Isten angyalát, mint Krisztus Jézust.

3Jn 8 Ezért ezeket az embereket nekünk kell befogadnunk, hogy munkatársaik legyünk az Igazság szolgálatában.

2. MEDITATIO – ELMÉLKEDÉS

2.1. PATRISZTIKUS NÉZŐPONT

Nagy Szent Gergely: A „kereszt” szó az általunk hordozott keresztből származik. És kétféleképpen hordozzuk az Úr keresztjét: vagy úgy, hogy megtanuljuk uralni testünket az önmegtartóztatás révén, vagy úgy, hogy együttérzünk felebarátunkkal, hogy magunkévá tesszük a bajait. Mert tudni kell, hogy egyesek testi önmegtartóztatásukat nem azért fitogtatják, hogy Istent dicsőítsék, hanem azért, hogy hiábavaló dicsőséget szerezzenek maguknak. És vannak olyanok is, akik nem lelki, hanem testi módon gyakorolják a könyörületet felebarátjuk iránt, így nem erényre indítják felebarátjukat, hanem (hamis együttérzéssel) büntudatot keltenek benne. Bár látszólag keresztet hordoznak, mégsem követik az Urat. Ezért mondja az Úr: „... és követ engem.”

2.2. TANÍTÓHIVATALI NÉZŐPONT

2.2.1. KATOLIKUS EGYHÁZ KATEKIZMUSA

2232. A családi kötelékek jelentősek, de nem mindentől függetlenek. Ahogy a gyermek növekszik érettsége és emberi, lelki önállósága felé, úgy világosodik és erősödik Istentől kapott, sajátos hivatása. A szülők tartsák tiszteletben ezt a meghívást, és segítsék gyermekeik válaszát a hívás követésében. Meggyőződésünknek kell lennie, hogy a keresztény első hivatása Jézus követése (vö. Mt 16,25): „Aki apját vagy anyját jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám, és aki fiát vagy lányát jobban szereti, mint engem, nem méltó hozzám” (Mt 10,37).

2233. Jézus tanítványává válni annyit jelent, mint elfogadni az Isten családjához tartozás meghívását, az Ő életmódja szerinti életet: „Aki teljesíti mennyei Atyám akaratát, az nekem mind testvérem, nővérem és anyám” (Mt 12,50).

A szülők fogadják el és örömmel és hálaadással tartsák tiszteletben a meghívást, amellyel az Úr egy gyermeküket arra hívja, hogy a mennyek országért vállalt szüzességben, az Istennek szentelt életben vagy a papi szolgálatban kövesse Őt.

537. A keresztség által a keresztény ember szentségileg azonosul Jézussal (aki keresztségében elővételezte halálát és föltámadását). A kereszténynek be kell lépnie a bűnbánat és a megalázkodás e misztériumába, Jézussal alá kell merülnie a vízbe, hogy Vele együtt újra kiemelkedjék. Vízből és Szentlélekből újra kell születnie, hogy a Fiúban az Atya szeretett fiává legyen és „új életre keljen” (Róm 6,4):

„Temetkezzünk el Krisztussal együtt a keresztségben, hogy vele együtt föltámadjunk; szálljunk alá vele együtt, hogy vele fölemelkedjünk; emelkedjünk föl vele együtt, hogy vele együtt megdicsőüljünk.” (Nazianzi Szt. Gergely: Oratio, 49: SC 358, 216.)

Így történt, hogy „mindabból, ami Krisztusban végbement, megismerjük, hogy a víz fürdője után az ég kapuiból a Szentlélek is leszállt reánk, a mennyei dicsőség kenete is elárasztott és az Atyai szó fogadott fiúvá is tett minket”. (Szent Hilarius: In evangelium Matthaiei, 2, 6: SC 254, 110.)

628. A keresztség, melynek eredeti és teljes jele az alámerítés, hatékonyan jelzi a keresztény sírba szállását, hogy a bűnnek meghaljon Krisztussal, és új életre támadjon: „A keresztségben ugyanis eltemetkeztünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztust az Atyaisten dicsősége föltámasztotta a halálból, úgy mi is új életet éljünk” (Róm 6,4). (Vö. Kol 2,12; Ef 5,26)

790. A hívők, akik válaszolnak Isten szavára és Krisztus Testének tagjaivá válnak, szorosán egyesülnek Krisztussal: „Ebben a testben Krisztus élete árad szét a hívőkbe, akik a szentségek által titokzatos és valóságos módon egyesülnek a szenvedett és megdicsőült Krisztussal” (LG 7.). Ez elsősorban a keresztségre érvényes, ami által Krisztus halálával és föltámadásával egyesülünk, (vö. Róm 6,4-5; 1Kor 12,13) és az Eucharisziára, ami által „valóságosan részesedünk az Úr testéből és fölemeltetünk a vele és az egymással való kommunióra”. (LG 7.)

1213. A szent keresztség az egész keresztény élet alapja, a lelki élet ajtaja (vitae spiritualis ianua) és kapu a többi szentségekhez. A keresztség által megszabadulunk a bűntől,

és mint Isten fiai születtünk újjá, Krisztus tagjai leszünk, betestesülünk az Egyházba és részeseivé váltunk az Egyház küldetésének (vö. Firenzei Zsinat: Decretum pro Armenis: DS 1314; CIC 204, 1. §; 849; CCEO 675).

1226. Az Egyház Pünkösöd napjától kezdve ünnepelte és kiszolgáltatta a szent keresztséget. Szent Péter így beszélt a sokasághoz, melyet prédikációja a szíve mélyén érintett meg: „Tartsatok bűnbánatot és kereszteskedjék meg mindegyiktek Jézus Krisztus nevében bűneitek bocsánatára, és megkapjátok a Szentlélek ajándékát” (ApCsel 2,38). Az Apostol és munkatársai a keresztséget mindazoknak följánlják, akik hisznek Jézusban: zsidóknak, istenfélőknek, pogányoknak. (Vö. ApCsel 2,41; 8,12-13;10,48; 16,15) A keresztség mindig a hithez kötötten jelenik meg: „Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz te és a házad népe!” -- mondja Szent Pál börtönőrének Filippiben. Az elbeszélés így folytatódik: „azonnal megkereszteskedett hozzátartozóival együtt” (ApCsel 16,31--33).

1227. Szent Pál apostol szerint a hívő ember a keresztség révén közösségre lép Krisztus halálával; vele együtt eltemetik és vele együtt föltámad:

„Vagy nem tudjátok, hogy akik Krisztus Jézusban megkereszteskedtünk, az ő halálában kereszteskedtünk meg? A keresztségben ugyanis eltemetkezünk vele együtt a halálba, hogy miként Krisztus az Atya dicsőségéből föltámadt a halálból, úgy mi is új életre keljünk” (Róm 6,3--4). (Vö. Kol2,12)

A megkereszteskedtek „Krisztust öltötték magukra”. (Vö. Gal 3,27) A keresztség a Szentlélek által fürdő, mely megtisztít, megszentel és megigazulttá tesz. (Vö. 1Kor 6,11;12,13)

1228. A keresztség tehát vízfürdő, melyben Isten igéjének „romolhatatlan magva” létrehozza elevenítő hatását. (Vö. 1Pt 1,23; Ef 5,26) Szent Ágoston mondja a kereszteségről: „A szó az elemhez járul és szentséggé lesz”. (Szent Ágoston: In Iohannis evangelium tractatus 80, 3: CCL 36, 529.)

1694. A keresztesnyek a keresztség által Krisztusba testesülve (vö. Róm 6,5) „meghaltak a bűnnek, de élnek az Istennek Jézus Krisztusban” (vö. Róm 6,11), így részesülve a Feltámadott életében. (Vö. Kol 2,12) Krisztust követve és Hozzá kapcsolódva (vö. Jn 15,5) a keresztesnyek törekedhetnek arra, hogy Isten követői legyenek mint szeretett gyermekek, és a szeretetben járjanak (vö. Ef 5,1-2), gondolataikat, szavaikat és cselekedeteiket úgy alakítván, hogy az az érzület legyen bennük, amely Krisztus Jézusban is volt (vö. Fil 2,5), és követik az ő példáját. (Vö. Jn 3,12-16)

1987. A Szentlélek kegyelmének megvan a hatalma ahhoz, hogy megigazulttá tegyen bennünket, azaz megtisztítson bűneinktől és közölje velünk Isten igazságát a Jézus Krisztusba vetett hit (vö. Róm 3,22) és a keresztség által (vö. Róm 6,3-4):

„Ha Krisztussal meghaltunk, hisszük, hogy vele együtt élünk is. Tudjuk, hogy Krisztus föltámadt a halálból, többé nem hal meg, a halál nem lesz többé úrrá rajta. Halálával egyszer halt meg a bűnnek, élve azonban Istennek él. Ezért tekintsétek magatokat is úgy, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek Istennek Jézus Krisztusban.” (Róm 6,8-11)

2.2.2. PÁPAI GONDOLATOK

FERENC PÁPA MISERICORDIAE VULTUS KEZDETŰ BULLÁJA

15. A Szentévben megtapasztalhatjuk majd, hogy mit jelent megnyitni a szívünket azok felé, akik a modern világ – gyakran drámai módon létrehozott – perifériáin élnek. Mennyi kényes és gyötrelmes szituáció van a mai világban! Hány sebet ütnek azok testén, akiknek már nincs hangjuk, mert a jajszavukat elnyomta és elhallgattatta a gazdag népek közömbössége. E Jubileum idején az Egyháznak még inkább feladata, hogy gyógyítsa ezeket a sebeket, kezelje a vigasztalás olajával, kötözze be az irgalmassággal, és gyógyítsa a szolidaritással és kellő figyelmességgel. Ne süppedjünk bele a megalázó közömbösségbe, a lelket érzéketlenné változtató és az újdonság felfedezését megakadályozó megszokottságba, a romboló cinizmusba. Nyissuk föl a szemünket, hogy észrevegyük a világ nyomorúságát, méltóságuktól megfosztott fivéreink és nővéreink sebeit, és érezzünk késztetést arra, hogy meghalljuk segélykiáltásukat. Ragadjuk meg kezüket és vonjuk magunkhoz őket, hogy érezzék jelenlétünk, barátságunk és testvériségünk melegét. Tegyük magunkévá kiáltásukat, hogy együtt lebonthassuk a közömbösség barikádját, mely gyakran elég hatalmasnak tűnik ahhoz, hogy elrejtse az önzést és a képmutatást.

Ószinte vágyam, hogy a keresztény nép a Jubileum ideje alatt elmélkedjen az irgalmasság testi és lelki cselekedeteiről. Ez az egyik módja annak, hogy lelkiismeretünk – mely gyakran elszunnyad a szegénység drámája előtt – fölébredjen, és egyre mélyebbre hatoljunk az evangélium szívébe, ahol a szegények az isteni irgalmasság különleges kedvezményezettjei. Jézus igehirdetése elénk állítja az irgalmasság e cselekedeteit, hogy fölmérhessük, vajon az ő tanítványaiként élünk-e, vagy sem. Fedezzük fel az irgalmasság testi cselekedeteit: jóllakatni az éhezőket, megitatni a szomjazókat, felöltöztetni a ruhátlanokat, befogadni a jövevényeket, ápolni a betegeket, meglátogatni a rabokat, eltemetni a halottakat. Ugyanakkor ne feledkezzünk meg az irgalmasság lelki cselekedeteiről sem: jó tanáccsal ellátni a bizonytalanokat, tanítani a tudatlanokat, inteni a bűnösöket, vigasztalni a szomorkodókat, megbocsátani a bántásokat, türelemmel elviselni a kellemetlen embereket, imádkozni élőkért és holtakért.

Nem menekülhetünk el az Úr szavai elől, mert ezek alapján ítélnek majd felettünk: Aadtunk-e enni az éhezőknek és inni a szomjazónak? Befogadtuk-e a jövevényt és felöltöztettük-e a ruhátlant? Áldoztunk-e időt a betegek ápolására és a rabok meglátogatására (vö. Mt 25,31- 45)? Ugyanígy megkérdezik majd tőlünk, hogy segítettünk-e megszabadulni a kétségektől, amelyek a magány forrásai és gyakran félelmet keltenek; képesek voltunk-e legyőzni a tudatlanságot, melyben milliók élnek, elsősorban azok a gyermekek, akik nem kapják meg a szükséges segítséget a nyomorból való kiemelkedéshez? Ott voltunk-e a magányos és gyötrődő ember mellett, megbocsátottunk-e a minket megbántóknak, és elutasítottuk-e a bosszúállás, a gyűlölet minden formáját, melyek erőszakhoz vezetnek – Isten példáját követve, aki annyira türelmes velünk? Türelmesek voltunk-e, és végül rábíztuk-e az Úrra imádsággal fivéreinket és nővéreinket? Ezen „legkisebbek” mindegyikében maga Krisztus van jelen. Az ő teste válik újra láthatóvá mint megkínzott, megsebzett, megostorozott, kiéheztetett, menekülő test., hogy fölismerjük, megérintsük és ápoljuk. Ne felejtjük el Keresztes Szent János szavait: „Az élet alkonyán a szeretet alapján ítéltetünk meg.”

SZENT II. JÁNOS PÁL PÁPA SALVIFICI DOLORIS KEZDETŰ APOSTOLI LEVELE

22. Isten országának távlataihoz fűződik annak a dicsőségnek reménye is, amelynek kezdete Krisztus keresztre. A feltámadásban nyilvánvalóvá lett az a dicsőség – eszkatologikus dicsőség –, amelyet Krisztus keresztnél elhomályosított a végtelen szenvedés. Akik részt vesznek Krisztus szenvedéseiben, saját szenvedéseik által meghívást kaptak arra is, hogy dicsőségének részesei legyenek. Pál több helyütt is kifejti ezt. A rómaiaknak így ír: „Krisztusnak vagyunk társörökösai. Előbb azonban szenvednünk kell vele együtt, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk. De ennek az életnek a szenvedései véleményem szerint nem mérhetők az eljövendő dicsőséghez, amely majd megnyilvánul rajtunk.” (Róm 8,17-18)

A második korintusi levélben pedig ezt olvassuk: „A mostani pillanatnyi könnyű szenvedés ugyanis a mennyei örök dicsőség túlaradó mértékét szerzi meg nekünk. Csak ne a láthatóra, hanem a láthatatlanra fordítsuk figyelmünket.” (2Kor 4,17-18) Szent Péter apostol a következő szavakkal fejezi ki ezt az igazságot első levelében:

„Örüljétek, hogy részetek lehet Krisztus szenvedéseiben, hogy dicsősége megnyilvánulása napján majd ujjongva örülhessetek”. (1Pét 4,13)

A szenvedés és a dicsőség gondolatának szigorúan evangéliumi ismertetőjegyei vannak. Ezek a keresztre s a feltámadásra történő utalás során válnak világossá. A feltámadás mindenekelőtt a dicsőség kinyilvánulása lett, s ez megfelel Krisztus keresztre való felemeltetésének. Ha tehát a keresztes emberek szemében azt jelentette, hogy Krisztus minden méltóságától megfosztatott, Isten szemében ugyanez Krisztus felemeltetése volt. Krisztus a kereszten érkezett el küldetése céljához, s valósította meg azt a maga teljességében. Az Atya akaratát teljesítve önmagát is megvalósította. Kinyilvánította erejét a gyengeségben és messiási nagyságát a megaláztatás közepette. Vajon nem ennek a nagyságnak bizonyítéka minden egyes szó, amelyet a Golgotán, halálküszöme idején mondott s főként azok a szavak, amelyek megfeszítőire vonatkoztak:

„Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek”? (Lk 23, 34) Akik részt vesznek Krisztus szenvedéseiben, azok előtt a legmagasabb rendű példa kötelező erejével állnak e szavak. A szenvedés meghívás is, amely arra szólítja az embert, hogy megmutassa erkölcsi nagyságát, lelki érettségét. Ennek adták tanúbizonyosságát Krisztus vértanúinak és hitvallóinak nemzedékei, amelyek hűségesek maradtak az ígérez: „Ne féljétek azoktól, akik a testet megölik, a lelket azonban nem tudják megölni”. (Mt 10,28)

Krisztus feltámadása kinyilatkoztatta az „eljövendő világ dicsőségét”, s egyidejűleg megerősítette a „keresztes dicsőségét”, azt a dicsőséget, amelyet Krisztus szenvedése magában foglal, s amely sokszor visszatükröződött s visszatükröződik ma is az ember szenvedésében mint lelki nagyságának kifejezője. Erről a dicsőségről nemcsak a hit vértanúi kell, hogy valljanak, hanem sok más ember élete is. Ők, ha nem hisznek is Krisztusban, gyakran az igazságért s az igaz ügyért szenvednek s adják életüket. Az ő szenvedésükben különösen is megerősítést nyer az ember nagy méltósága.

25. Krisztus keresztnél és feltámadásának tanúi a szenvedés sajátos evangéliumát közvetítették az Egyháznak és az emberiségnek. Ezt az Evangéliumot maga a Megváltó írta le először saját, szeretetből vállalt szenvedésével, hogy az ember „el ne vesszen, hanem örök élete legyen”. (Jn 3,16) Személye – tanításának élő igéjével együtt – bőséges

forrássá lett mindazok számára, akik – tanítványainak és hitvallóinak első nemzedékében, majd mindazokban, akik a századok során követték őket – részesültek Jézus szenvedéséből.

S legfőképp: éppoly vigasztaló, mint evangéliumi és történeti szemmel helytálló dolog észrevennünk azt, hogy Krisztus közelében a legelső és szemmel láthatóan kiemelt helyen, azaz mellette – mindig ott áll Szent Anyja, hogy teljes életével tanúságot tegyen a szenvedés e sajátos Evangéliumáról. Benne a számos gyötrő szenvedés oly láncolattá fonódik össze, hogy nemcsak rendíthetetlen hitét bizonyítja, hanem azt is elmondhatjuk róla, hogy legalábbannyira hozzá is járult a mindennek megváltásához. Valójában az angyallal folytatott titokzatos beszélgetéstől kezdve átlátta azt az – anyai küldetésében rejlő – „rendeltetést”, hogy egyedi és megismételhetetlen módon kell osztoznia magának a Fiúnak a küldetésében. A feladat megerősítése pedig nagyon hamar elérkezett, akár a Jézus betlehemi születése körüli eseményeket, akár az agg Simeon kifejezett előrejelzését – midőn az éles törőről beszélt, amely átjárja majd Mária lelkét –, akár azokat a szorongásokat és nélkülözéseket tekintjük, amelyek a Heródes kegyetlen határozata által kiváltott Egyiptomba menekülés közben érték.

S még inkább Fia rejtett és nyilvános életének eseményei után – amelyekben kétségkívül páratlan érzékenységgel osztozott – a Kálvárián érte el tetőpontját, emberi szempontból immár nehezen elképzelhető fokon, a Boldogságos Szűz Mária szenvedése, amely, Jézusé mellett, titokzatos és természetfölötti mértékben termékenynek bizonyult az egyetemes üdvösség létrejöttében. Amikor fölment a Kálváriára, amikor ott „állt” a kereszt tövében a szeretett tanítvánnyal együtt, egészen sajátos mértékben részesült Fiának megváltó halálában; miként a szavak is, amelyeket Fia ajkáról befogadhatott, mintegy ünnepélyes megbízást jelentettek arra az egyedülálló Evangéliumra, amelyet hívő közössége számára hirdetni kellett.

A Boldogságos Szűz Mária, aki jelenlétével tanúja, együtt szenvedésével pedig részese volt Fia szenvedésének, példátlan módon gazdagította a szenvedés Evangéliumát, amelynek nem egy lapját Fiával együtt írta. Előre igazolta a páli igét, amelyet fejtegetésünk elején idéztünk. Őt illeti a lehető legtöbb jog, hogy elmondhassa:

„kiegészíti testében – miként már megtette szívében – azt, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik”.

Krisztus felülmúlhatatlan példájának fényében – amely egyedülálló mértékben tükröződik s válik láthatóvá Anyja életében – a szenvedés Evangéliuma az apostolok tapasztalata révén kimeríthetetlen forrássá válik az Egyház történelmében egymást követő újabb és újabb nemzedékek számára. A szenvedés Evangéliuma nemcsak arról tanúskodik, hogy az Evangéliumban az Örömhír egyik témájaként jelen van a szenvedés is; hanem a szenvedés üdvözítő erejéről és jelentőségéről Krisztus messiási küldetésében s – ennek folytatásaképp – az Egyház küldetésében és hivatásában is.

Krisztus nem kendőzte el hallgatói elől a szenvedés szükségességét. Egészen egyértelműen mondta: „Aki követni akar..., vegye vállára keresztjét minden nap” (Lk 9,23) – s tanítványai elé olyan erkölcsi követelményeket állított, amelyeknek teljesítése csak azzal a feltétellel lehetséges, ha „megtagadják önmagukat”. (Vö. Lk 9,23) Az Isten országába vezető út „szűk és szoros”. Krisztus ezt állítja szembe a „széles és tágas” úttal, amely a „romlásba visz”. (Vö. Mt 7,13-14) Krisztus többször szólt arról is, hogy

tanítványainak és hitvallóinak számos üldöztetésben lesz része. Így is történt. Nemcsak az Egyház életének első századaiban, a római uralom idején igazolódott be, hanem a történelem különböző korszakaiban, a föld különböző tájain is. S beigazolódik korunkban is.

Idézzük ezzel kapcsolatban Krisztus néhány mondatát: „Előbb kezet emelnek rátok és üldözni fognak benneteket. Kiszolgáltatnak a zsinagógáknak és börtönbe vetnek, királyok és helytartók elé hurcolnak a nevemért, azért, hogy tanúságot tegyetek. Vessétek hát szívetekbe: Ne törjétek fejeteket, hogyan védekezzetek. Olyan ékesszólást és bölcsességet adok nektek, hogy egyetlen ellenfelet sem tud ellenállni vagy ellentmondani. Kiszolgáltatnak benneteket a szülők, testvérek, rokonok és barátok, s némelyek meghalnak közületek. Nevemért mindenki gyűlölni fog benneteket. De nem vész el egy hajszál sem fejeteokről. Ha kitarotok, megmentitek lelketeket.” (Lk 21,12-19)

A szenvedés Evangéliuma számos helyen szól a „Krisztusért”, a „Krisztus miatt” viselt szenvedésről, vagy magának Jézusnak, vagy apostolainak szavaival. A Mester nem rejtje el tanítványai és követői elől az effajta szenvedések lehetőségét; sőt teljes őszinteséggel nyilatkoztatja ki azt. Egyúttal rámutat ama természetfeletti erőkre is, amelyek a „nevéért” viselt üldöztetések és gyötrelmek közepette kísérni fogják őket. Ezek a szenvedések sajátos módon együtt fogják bizonyítani Krisztushoz való hasonlóságukat és vele való egységüket:

„Ha gyűlöl majd benneteket a világ, gondoljatok arra, hogy engem előbb gyűlölt, mint titeket...; mert nem vagytok a világból valók, hanem kiválasztottalak benneteket a világból, gyűlöl benneteket a világ... Nem nagyobb a szolga uránál. Ha tehát engem üldöztek, titeket is üldözni fognak. S ezt mind az én nevemért teszik veletek, mert nem ismerik azt, aki küldött engem.” (Jn 15,18-21) „Azért mondtam el ezeket nektek, hogy békességet találjatok bennem. A világban üldözést szenvedtek, de bízzatok, mert legyőztem a világot.” (Jn 16,33)

A szenvedés Evangéliumának ez az első fejezete, amely a szenvedésekről, azaz a Krisztusért viselt gyötrelmekről szól, sajátos felhívást rejt magában, felhívást a bátorságra és erőlelkűségre, amelyet a feltámadás ékesen szóló tanúsága támaszt alá. Feltámadásával Krisztus egyszer s mindenkorra legyőzte a világot. Ám, mivel a feltámadás egybekapcsolódik a gyötrellemmel és a halállal, Krisztus szenvedésével győzte le a világot. Így a szenvedés sajátos módon részévé válik a világon aratott győzelemnek, amely a feltámadásban lett nyilvánvalóvá. Krisztus feltámadott testében is megőrzi azokat a sebhelyeket, amelyeket a kereszt szögei ütöttek kezén, lábán és oldalán. Feltámadásával megmutatja a szenvedés győzelmes erejét, s ennek az erőnek meggyőződését önti mindazok szívébe, akiket apostolaiul választott, s akiket szüntelenül kiválaszt és küld. Pál apostol később így fogalmazott: „Az üldöztetésből mindenkinek kijut, aki buzgón akar élni Krisztus Jézusban”. (2 Tim 3,12)

2.3. LITURGIKUS NÉZŐPONT

2.3.1. AZ EVANGÉLIUMI SZAKASZ KAPCSOLÓDÁSI PONTJAI A SZENTMISE SZERTARTÁSÁNAK EGYÉB SZÖVEGEIVEL

A mai *evangéliumban* (Mt 10,37-42) Jézus a megtérés kontextusába állítva teljes életmódváltásra, de legalábbis tetteink átfogó átgondolására hív fel. Ehhez fel kell ismernünk az Urat, rá kell találnunk Istenre, és Jézust a szívünkbe kell fogadnunk. Így tudjuk leginkább életre váltani az Ő tanítását, példáját.

Ezt az *olvasmány* (2Kir 4,8-11.14-16a) Elizeus próféta példáján keresztül világítja meg. A történetben szereplő asszony fokozatosan ébred rá arra, hogy vendége Isten embere. Ezzel együtt fokozatosan engedi be egyre jobban a házába – az életébe. Először csak asztalához hívja meg, végül állandó szobát rendez be számára, ahol bármikor megszállhat. Ehhez hasonlóan kerülhetünk mi is egyre közvetlenebb kapcsolatba Jézussal, míg végül lakást vehet a szívünkben.

A *szentlecke* (Róm 6,3-4.8-11) szerint, ha így teszünk – a keresztségben – új életet nyerünk, ami minőségében különbözik az eddigtől: „*meghaltatok a bűnnek, és most az Istennek éltek*”. Az életünk alapjává tett Jézus átformál bennünket Szentlecke által, döntéseinknek magasabb értelmet ad, Önmagához tesz hasonlónak, és ami fontos: megnyitja utunkat az örök élet felé!

Így leszünk mindannyian – az *Alleluja* versének szavaival – „*választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet*”, akik szavainkkal és tetteinkkel hirdetjük, hogy milyen csodát tett velünk az Úr.

Mindezt összefoglalva a szentmise *könyörgése* azt kéri, hogy Isten tartsa „*távol tőlünk a tévedés homályát*”, ezáltal felismerve és befogadva Krisztus igazságának ragyogó fényét, „*a világosság fiaivá*” lehessünk. Élünk a Jézus Krisztusba vetetthitünk szerint, ahogyan az *egyetemes könyörgésben* elhangzik: Istent „*mindennél jobban szeressük, embertársainkban pedig Krisztust lássuk*”.

2.3.2. LITURGIKUS ÉNEKEK

ÉNEKLŐ EGYHÁZ:

Jertek, fiaim (613)

<https://sites.google.com/site/nepenektar4/%C3%89E613.mp3?attredirects=0>

GITÁROS, ILLETVE TAIZEI ÉNEKEK:

Dax – Éveken át a sötétben ültem

<http://daxdalok.hu/Dalok/IstenTenyeren1984.zip>

Dax – Valaki mondta

<http://daxdalok.hu/Dalok/IstenTenyeren1984.zip>

2.4. PEDAGÓGIAI NÉZŐPONT

2.4.1. EVANGÉLIUM TÉMÁJÁT FELDOLGOZÓ IRODALMI MŰ

Vargha Gyuláné: A kereszt

Nehéz az út, a nap pörkölni kezd,
 Alább száz kő éle vág,
 A hegyre föl- vállán súlyos kereszt
 Az Úr roskadva megy tovább.
 De itt a cél, elérve Golgotha:
 Az Úr meg fog pihenni már? –
 Ki súlyos terhét fölvivé oda,
 Jutalma ím: keresztthalál.
 De Ő magára vette bűneink,
 A büntetést viselni kész.
 A hulló vérré Atyja rátekin:
 Ez bűnt eltörlő szenvedés!
 Követni vágyod Mestered s Urad?
 Vedd föl te is keresztedet,
 Amerre Ő járt, azt a szent utat,
 E nélkül járni nem lehet.
 S ne csak viseld, mit Jézus rád adott,
 Keresztre add önmagad,
 A Golgotán, ha „én”-ed már halott
 Számodra teljes üdv fakad.
 A Golgotának drága titka ez:
 Nem érted csak, helyetted is,
 Míg bűnödért bocsánatot szerez,
 Ítélet ez feletted is.
 Onnan felülről int feléd a cél,
 Hogy szent örömmel valljad ezt:
 „Élek nem én, mert bennem Krisztus él,
 Győztes lett rajtam a kereszt!”

2.5. KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– A tanítvány jézusi értelmezése jellemző-e rám?

3. ORATIO – IMÁDSÁG

A szentmise első könyörgése

Istenünk, aki kegyelmeddel gyermekeiddé fogadtál és a világosság fiaivá tettél minket, kérünk, tartsd távol tőlünk a tévedés homályát, és segíts, hogy igazságod ragyogó fénye mindig tündököljön lelkünkben. A mi Urunk; Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön örökké. Ámen.

Sarutlan Karmelita Nővérek imádsága

Mennyei Atyánk! Add számunkra kegyelmedet, hogy be tudjuk fogadni szeretetedet, melyet Szent Fiad a kereszten mint egyetlen Igazságot tárt elénk, hogy ennek fényében élhessük életünket. A mi Urunk Jézus Krisztus által. Ámen

4. CONTEMPLATIO – SZEMLÉLŐDÉS

Aki nem veszi föl a keresztyét, nem méltó hozzám (Mt 10,37-42)

(Forrás: Angeline M. Duran Santiago)

5. CONDIVISIO – MEGOSZTÁS

Örömhír megfogalmazása: Nekem ebben a szakaszban az az örömhírem, hogy...

– Jézus tanítványa lehetek!

6. ACTIO – TETTEKRE VÁLTÁS

Tanúságtétel megfogalmazása: Az evangéliumi szakasz arra ösztönöz, hogy...

– Figyeljek mindig arra, hogy Jézust követni azt jelenti, hogy Ő megy elöl és nem én!

IMPRESSZUM

A *Lectio divina segédanyag* kiadványok elsődleges célja, hogy az imádságos bibliaolvasáshoz támpontokat adjanak. A segédanyagok felépítése a *lectio divina* módszer szerinti felosztást követi, egy kötetbe gyűjtve össze a bibliai szöveg megismerését segítő dokumentumok egy válogatását az evangéliumok római katolikus liturgia szerinti szakaszaihoz.

Lectio divina segédanyag, Évközi 13. vasárnap („A” év)

Borítófotó © Angeline M. Duran Santiago

A Biblia szövegének fordításait a következő forrásokból vettük át:

- liturgikus szöveg: igenaptar.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 18.)
- a görög szöveget az SBLGNT (utolsó letöltés 2020. május 11.)
- latin fordítás: Vatikan online archivuma (utolsó letöltés 2020. május 14.)
- további magyar fordítások: szentiras.hu (utolsó letöltés 2020. május 12.)

Alexandriai Szent Athanasziosz gondolatait Baán István fordította

Katolikus Egyház Katekizmusa: archiv.katolikus.hu/kek (utolsó letöltés 2020. május 15.)

Pápai gondolatok: regi.katolikus.hu (utolsó letöltés 2020. szeptember 14.)

Vargha Gyuláné: A kereszt – <https://keresztynversek.wordpress.com/tag/kereszt/>

A *Lectio divina segédanyag* összeállításában a lectio divina munkacsoport működött közre, melynek vezetője Nyúl Viktor, egykori és jelenlegi tagjai pedig: Asztalos Gábor Tamás, Asztalos Livia, Csonka Laura, Endrédi Melinda, Geiszelhardt Sára, Görföl Tibor, Haász Rebeka Anna, Fazekas Zsófia, Hegyi László, Járai Ferenc, Máté Mária Magdolna Teréz nővér, Mohay Réka, Molnár Dzszenifer, Nyúlné Révvalvi Ildikó, Rác Dávid, Rác Édua Anna, Révai László, Roszkopf Rita, Sárszegi Judit, Szabóné Nagy Katalin, Szily Boglárka, Vermes Nikolett.

Ezen kiadvány tartalma szerzői jogi védelem alatt áll. A szerzői jogok tulajdonosai a fentebb említett esetekben az ott megjelölt jogtulajdonosok, külön meg nem jelölt esetekben a Pécsi Egyházmegye. Hitbuzgalmi és lelkipásztori célra a kiadvány anyaga szabadon felhasználható.

Kiadja a Pécsi Egyházmegye, 2023

7621 Pécs, Dóm tér 2.

E-levelcím: lectio.divina@pecs.egyhazmegye.hu

Honlap: lectiodivina.hu